

sens forffjellige Størrelse paa den Formindfælle i Erhvervssevne, som dermed vil være forbunden (Cfr. Anhanget Bilag D).

Hvad dernæst angaaer de specielle i Forslag bragte Bestemmelser, forsaavidt man deri har søgt ikke alene at udtale formeldte Hovedanskuelse, men ogsaa nærmere at udvikle den Maade, hvorpaa Staten formenes, under de stedfindende Forhold og efter de til dens Naadighed staaende Resourcer, hensigtsmæssigt at kunne opfylde sin Forpligtelse imod Invallerne, troer man det rigtigst at knytte følgende Bemærkninger til hver enkelt Paragraph i Lovudkastet, saasom:

ad § 9.

Det er i denne Paragraph fundet nødvendigt at forudstikke en Betegnelse af, hvad der i de følgende Paragrapher forstaaes ved en Invalid, da der har vist sig forffjellige Meninger om, hvilke Personer man kunde hense under denne Benævnelse. Meningsuligheden deler sig derhos i to Retninger, nemlig: om som Invalid kan betragtes Enhver, der under Udførelsen af sine militair Tjenesteplichter har paadraget sig en saadan Legemsbeskadigelse eller Svaghed, at han for bestandig eller for en Tid maa udtræde af den militaire Tjeneste — og om Paadragelsen af en saadan Legemsbeskadigelse eller Svaghed bør give Afgang til Invalidforsørgelse, hvad enten samme hidrører fra Udførelsen af den militaire Tjeneste i Krig eller i Fredstid.

Regjeringen kan ikke andet end vedkjende sig den i Sen anførte og af den nedsatte Commissions Pluralitet foreslaaede Betegnelse af de Personer, der i Egenkab af Invalidter maae være Gjenstand for Statens særlige Forsorg. Man finder det saaledes ubilligt herfra at udelukke de Personer, som ikke kunne paavise en bestemt Legemsbeskadigelse, men dog maae antages bragte i deres ulykkelige Forfatning ved den dem paalagte militaire Tjeneste. Erfaringen godtgjør nemlig, at en stor Mængde Militaire tillsatte deres Helbred i Krigen ved Anstrængelser og en ikke tilvandt Levemaade, og har dette navnlig været Tilfældet under nærværende Krig, hvor mange paa den nævnte Maade have paadraget sig uheldelig Sygdom eller Svaghed. Ligesom man nu ikke kan

paastaae, at Enhver der er bleven qvæstet, og saa fortrindsviis har udviist Tapperhed og Dyrkelse, samt paa Grund heraf fortjener Statens særdeles Forsorg, saa kan en saadan Forffjel vistnok ikke heller retfærdiggjøres, fra hvilken Side Sagen end maatte betragtes. Den ene har aabenbart opoffret ligesaameget som den Anden, og maa det derhos erindres, at Militairtjenesten heri Landet ikke er en frivillig Sag men en Børgerne paahvilende Forpligtelse, som den Paagældende ikke kan undrage sig, om han end føler, at sammes Dyrkelse overstiger hans Kræfter. Det kan nu vel i denne Henseende anføres, at vedkommende Læge høist vanskeligen kan afgjøre, om sli Svaghed hidrører fra Tjenesten eller fra andre Aarsager, saasom en tidligere dertil havt Disposition eller uordentlig Levemaade, og at Staten paa denne Maade kan blive paabyrdet Forsørgelsen af en stor Deel Personer, som dertil ellers ikke burde have Afgang. Denne Bemærkning er vistnok ikke uvæsentlig; men naar det, som foreslaaet i Lovudkastet, overdrages til en speciel dertil sammensat Autoritet, efter de i ethvert enkelt Tilfælde indhente Dplysninger, at afgive Bestemmelse om, hvorvidt den Paagældende kvalificerer sig til som Invalid at tages under Statens særlige Forsorg, saa vil det for Samme sjældent blive vanskeligt herom at have en begrundet Mening. Ved Behandlingen af de Ansøgninger, der under nærværende Krig ere indkomne til Krigsministeriet om Understøttelse af Krigshospitalskassen med Hensyn til Svagheder, som den Paagældende angav at have paadraget sig under den militaire Tjeneste, har det saaledes vist sig, at ikke saa kunde afvises efter de tilveiebragte Dplysninger deels fra den Troppesdeling, ved hvilken han havde været ansat, og deels fra hans Hjemstavn. Og om end Enkelte kunde tilvinde sig en dem ikke tilkommende Understøttelse, saa maa man ansee det ubilligt og stridende mod Statens Værdighed, paa Grund heraf at udelukke et langt større Antal Personer fra den Hjælp, hvorpaa de maatte have Krav. Paa lignende Maade maa Regjeringen tiltræde Commissionens Anskuelse af det andet Tvivls punkt, og være af den Formening, at Invalidforsørgelse